

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 11. decembra 2017*

„Colná únia – Dovoz banánov pochádzajúcich z Ekvádoru – Dodatočné vyberanie dovozného cla – Žiadosť o odpustenie dovozného cla – Rozhodnutie prijaté v nadväznosti na zrušenie skoršieho rozhodnutia Všeobecným súdom – Primeraná lehota“

Vo veci T-125/16,

Firma Léon Van Parys NV, so sídlom v Antverpách (Belgicko), v zastúpení: P. Vlaemminck, B. Van Vooren, R. Verbeke a J. Auwerx, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Caeiros, B.-R. Killmann a E. Manhaeve, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom sú jednak návrh založený na článku 263 ZFEÚ a smerujúci k zrušeniu rozhodnutia Komisie C(2016) 95 final z 20. januára 2016, ktorým sa konštatuje, že dodatočné zapísanie dovozného cla do účtovnej evidencie je odôvodnené a že odpustenie tohto cla je vo vzťahu k jednému dlžníkovi odôvodnené, ale v osobitnom prípade iného dlžníka je odôvodnené iba sčasti a sčasti nie je odôvodnené vôbec, a ktorým sa mení rozhodnutie Komisie K(2010) 2858 v konečnom znení zo 6. mája 2010, a jednak návrh smerujúci k tomu, aby sa určilo, že článok 909 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 253, 1993, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3), vyvolal vo vzťahu k žalobkyni svoje účinky v nadväznosti na rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136),

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory H. Kanninen, sudcovia J. Schwarcz (spravodajca) a C. Iliopoulos,

tajomník: G. Predonzani, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. júla 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: holandčina.

Rozsudok

Skutkové okolnosti

- 1 V období od 22. júna 1998 do 8. novembra 1999 žalobkyňa, Firma Léon Van Parys NV, prostredníctvom svojho colného zástupcu predložila na Colnom úrade v Antverpách (Belgicko) 116 colných vyhlásení o dovoze banánov pochádzajúcich z Ekvádoru.
- 2 Colné vyhlásenia sa opierali o 221 dovozných certifikátov, zjavne vydaných Španielskym kráľovstvom, ktoré povoľovali dovoz banánov do Európskeho spoločenstva v rámci colnej tarify so zaplatením zníženého cla 75 eur za tonu podľa nariadenia Rady (EHS) č. 404/93 z 13. februára 1993 o spoločnej organizácii trhu s banánmi (Ú. v. ES L 47, 1993, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 388), zmeneného nariadením Rady (ES) č. 3290/94 z 22. decembra 1994 o úpravách a prechodných opatreniach požadovaných v odvetví poľnohospodárstva na účely realizácie dohôd, ktoré sa uzatvorili počas Uruguajského kola multilaterálnych obchodných rokovaní (Ú. v. ES L 349, 1994, s. 105; Mim. vyd. 11/021, s. 432), na obdobie do 31. decembra 1998 a podľa nariadenia č. 404/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 2362/98 z 28. októbra 1998 o podrobných pravidlách na vykonanie nariadenia Rady (EHS) č. 404/93, pokiaľ ide o dovozy banánov do Spoločenstva [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 293, 1998, s. 32), na obdobie od 1. januára 1999.
- 3 Listom z 1. februára 2000 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) informoval belgické colné orgány, že na dovoz banánov do Spoločenstva boli použité falošné španielske dovozné certifikáty opatrené falošnými pečiatkami španielskeho orgánu príslušného na vydávanie týchto dokumentov. Počas vyšetrovania colné orgány zistili, že 221 dovozných certifikátov predložených žalobkyňou Colnému úradu v Antverpách v období od 22. júna 1998 do 8. novembra 1999 zodpovedá falošným španielskym certifikátom.
- 4 Dňa 5. júla 2002 belgická správa pre clá a spotrebné dane vyhotovila zápisnicu uvádzajúcu zistenia, ku ktorým sa dospelo, adresovanú žalobkyňu a colnému zástupcovi. Z tejto zápisnice vyplýva, že 233 dovozných certifikátov, ktoré použila žalobkyňa, zodpovedá falošným španielskym certifikátom, pričom 221 týchto certifikátov bolo predložených v Antverpách a 12 v Hamburgu (Nemecko). V súvislosti s obdobím od 1. januára 1999 do 8. novembra 1999 išlo o 107 certifikátov, ktoré boli všetky predložené žalobkyňou na Colnom úrade v Antverpách.
- 5 Listom z 26. júla 2002 belgická správa pre clá a spotrebné dane uložila žalobkyňu a colnému zástupcovi povinnosť zaplatiť sumu 7 084 967,71 eura za dovozy banánov v období od 1. januára 1998 do 8. novembra 1999, ktorá zodpovedá uplatneniu cla vo výške 850 eur za dovezenú tonu podľa článku 18 ods. 2 nariadenia č. 404/93.
- 6 Dňa 28. novembra 2003 vyhotovila belgická správa pre clá a spotrebné dane doplňujúcu zápisnicu, v ktorej sa uvádza najmä vykonanie dožiadaní v Španielsku, Taliansku a Portugalsku v rámci vyšetrovania týkajúceho sa falošných španielskych dovozných certifikátov.
- 7 Po tom, čo žalobkyňa a colný zástupca napadli dodatočné vybratie dovozného cla, ktoré im bolo vymerané, belgická správa pre clá a spotrebné dane dospela k záveru, že treba vyhovieť žiadosti o upustenie od dodatočného výberu cla a odpustenie cla, a listom zo 14. decembra 2007 predložila spis Komisii Európskych spoločenstiev, aby tá prijala rozhodnutie podľa článkov 871 a 905 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 253, 1993, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3) v znení zmien.

- 8 V liste zo 14. decembra 2007 belgická správa pre clá a spotrebné dane zastávala názor, že v danom prípade nemožno uplatniť ustanovenia článku 220 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, 1992, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „CKS“), pretože neexistoval dostatok dôkazov na to, aby bolo možné orgánom členských štátov alebo Komisii vytýkať pochybenie. Naproti tomu však zastávala názor, že bolo potrebné odpustiť clo podľa článku 239 CKS, lebo existovala osobitná situácia v zmysle ustanovenia tohto článku a žalobkyňa, ako aj colný zástupca sa nedopustili hrubej nedbanlivosti.
- 9 V dňoch 5. mája 2008, 18. a 26. novembra 2008, 15. januára 2009 a 4. marca 2010 Komisia zaslala belgickej správe pre clá a spotrebné dane žiadosti o doplňujúce informácie a tá na každú z týchto žiadostí odpovedala.
- 10 Listom z 8. januára 2010 Komisia na základe článku 906a nariadenia č. 2454/93 informovala belgickú správu pre clá a spotrebné dane, že zamýšľa prijať zamietavé rozhodnutie k žiadosti o odpustenie a vrátenie cla. V liste z 8. februára 2010 uviedla žalobkyňa svoje pripomienky.
- 11 Prípád žalobkyne bol podľa článkov 873 a 907 nariadenia č. 2454/93 skúmaný skupinou odborníkov zloženou zo zástupcov všetkých členských štátov na stretnutí 12. apríla 2010.
- 12 Rozhodnutím K(2010) 2858 v konečnom znení zo 6. mája 2010 vyhovel Komisia dodatočnému zapísaniu dovozného cla do účtovnej evidencie (článok 1 ods. 1) a odpusteniu cla voči jednému dlžníkovi, colnému zástupcovi (článok 1 ods. 2), ale nie v osobitnom prípade voči inému dlžníkovi, žalobkyni (článok 1 ods. 3) (ďalej len „prvé rozhodnutie“).
- 13 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 11. augusta 2010 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť prvého rozhodnutia.
- 14 Rozsudkom z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 3 prvého rozhodnutia, v ktorom Komisia dospela k záveru, že odpustenie cla podľa článku 239 CKS nebolo vo vzťahu k žalobkyni odôvodnené.
- 15 Prvým listom zo 16. septembra 2013 Komisia informovala belgickú správu pre clá a spotrebné dane, že v nadväznosti na čiastočné zrušenie prvého rozhodnutia dospela k záveru o potrebe získať doplňujúce informácie na účely prijatia nového rozhodnutia, pričom ju požiadala o určité informácie týkajúce sa dovozov, ktoré uskutočnila žalobkyňa a ktoré boli základom žiadosti o odpustenie cla. Komisia takisto požiadala belgickú správu pre clá a spotrebné dane, aby žalobkyni oznámila odpoveď na žiadosť o informácie a získala od nej písomné vyhlásenie, z ktorého by vyplývalo, že žalobkyni bola uvedená odpoveď oznámená, s touto odpoveďou súhlasí a nemá nijaké ďalšie pripomienky alebo má pripomienky, ako aj doplňujúce informácie, ktoré by chcela poskytnúť. Napokon Komisia oznámila, že lehota deviatich mesiacov na účely vybavenia žiadosti o odpustenie cla, stanovená v článku 907 nariadenia č. 2454/93, bola predĺžená o obdobie, ktoré uplynulo od 22. augusta 2013 do dňa prijatia doplňujúcich informácií.
- 16 Druhým listom zo 16. septembra 2013 Komisia informovala žalobkyňu, že v nadväznosti na čiastočné zrušenie prvého rozhodnutia dospela k záveru o potrebe získať doplňujúce informácie na účely prijatia nového rozhodnutia a že lehota deviatich mesiacov na účely vybavenia žiadosti o odpustenie cla bola predĺžená o obdobie, ktoré uplynulo od 22. augusta 2013 do dňa prijatia doplňujúcich informácií.
- 17 Žaloba o neplatnosť, ktorú podala žalobkyňa proti obom listom zo 16. septembra 2013 bola zamietnutá ako zjavne neprípustná uznesením z 24. júna 2014, Léon Van Parys/Komisia (T-603/13, neuvverejnené, EU:T:2014:610).

- 18 Listom zo 14. januára 2014 belgická správa pre clá a spotrebné dane informovala Komisiu, že považuje jej žiadosť o informácie za zvláštnu, pretože bolo preukázané, že všetky sporné dovozné certifikáty boli falošné, a preto nebolo možné vyhovieť tejto žiadosti.
- 19 Listom z 24. januára 2014 Komisia potvrdila žalobkyni prijatie listu belgickej správy pre clá a spotrebné dane zo 14. januára 2014 a informovala ju, že vzhľadom na absenciu odpovede tejto správy na jej žiadosť o doplňujúce informácie zostáva lehota na vybavenie pozastavená v súlade s článkom 907 nariadenia č. 2454/93.
- 20 Žaloba o neplatnosť, ktorú podala žalobkyňa proti listu z 24. januára 2014, bola zamietnutá uznesením z 26. novembra 2014, Léon Van Parys/Komisía (T-171/14, neuvverejnené, EU:T:2014:1025).
- 21 Listom zo 17. júna 2014 Komisia opätovne požiadala belgickú správu pre clá a spotrebné dane o poskytnutie informácií, o ktoré ju žiadala v liste zo 16. septembra 2013. Komisia k svojmu listu zo 17. júna 2014 pripojila svoje vlastné výpočty vo forme tabuľky.
- 22 Dňa 10. decembra 2014 belgická správa pre clá a spotrebné dane vypracovala návrh odpovede na list Komisie zo 16. septembra 2013, ktorý obsahoval výpočet, ktorý uvedená správa zamýšľala predložiť Komisii, a v ktorom žalobkyňa vyzývala, aby predložila svoje pripomienky.
- 23 V liste zo 16. februára 2015 zaslanom Komisii belgická správa pre clá a spotrebné dane uviedla pripomienky k tabuľke, ktorú jej predložila Komisia, pričom opravila najmä sumy nachádzajúce sa v riadkoch 18, 60, 67 a 99 uvedenej tabuľky.
- 24 Listom zo 16. júla 2015 Komisia informovala žalobkyňu, že zamýšľa prijať záporné rozhodnutie v súvislosti s jej žiadosťou o odpustenie cla.
- 25 Dňa 10. augusta 2015 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k listu Komisie zo 16. júla 2015.
- 26 Rozhodnutím C(2016) 95 final z 20. januára 2016 Komisia vyhovelá dodatočnému zapísaniu dovozného cla do účtovnej evidencie (článok 1 ods. 1), odpusteniu cla voči colnému zástupcovi (článok 1 ods. 2), odpusteniu cla voči žalobkyni, pokiaľ ide o sumu 632 241,28 eura, ktorá zodpovedá tradičným certifikátom (článok 1 ods. 3), avšak zamietla odpustenie cla voči žalobkyni, pokiaľ ide o sumu 2 996 007,20 eura, ktorá zodpovedá certifikátom netradičných dovozcov (článok 1 ods. 4) (ďalej len napadnuté rozhodnutie“).
- 27 V odôvodneniach 18 až 23 napadnutého rozhodnutia Komisia najmä pripomenula, že prvým rozhodnutím vyhovelá dodatočnému zapísaniu dovozného cla do účtovnej evidencie (článok 1 ods. 1 prvého rozhodnutia) a odpusteniu cla voči jednému dlžníkovi, colnému zástupcovi (článok 1 ods. 2 prvého rozhodnutia), ale v osobitnom prípade nie voči inému dlžníkovi, žalobkyni (článok 1 ods. 3 prvého rozhodnutia).
- 28 V odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia spresnila, že svoje posúdenie v prvom rozhodnutí založila na článku 220 ods. 2 písm. b) CKS a dospela k záveru, že nedošlo k pochybeniu zo strany španielskych orgánov, keďže sa nepodieľali na vystavení dotknutých certifikátov. Navyše v odôvodnení 23 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že v prvom rozhodnutí preskúmala, či boli podmienky podľa článku 239 CKS splnené, a dospela k záveru, že colný zástupca sa nedopustil ani podvodného úmyslu, ani nedbanlivosti, a preto mohol mať nárok na nezapísanie dovozného cla do účtovnej evidencie alebo jeho odpustenie. V prvom rozhodnutí Komisia tiež usúdila, že žalobkyňa nepreukázala obozretnosť, v dôsledku čoho dospela k záveru, že nemohla mať nárok na nevybratie, ani na odpustenie dovozného cla.

- 29 V odôvodneniach 25 až 32 napadnutého rozhodnutia Komisia pripomenula, že vzhľadom na to, že Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 3 prvého rozhodnutia, mala v súlade s článkom 266 ZFEÚ povinnosť prijať nové rozhodnutie v primeranej lehote, ktorá je jedinou lehotou uplatniteľnou v prejednávanej veci.
- 30 Pokiaľ ide o prijatie tohto nového rozhodnutia, Komisia na jednej strane v odôvodnení 33 napadnutého rozhodnutia uviedla, že v rámci výboru CKS sa 21. septembra 2015 stretla skupina odborníkov zložená zo zástupcov všetkých členských štátov, aby preskúmala spis. Na druhej strane v odôvodnení 37 napadnutého rozhodnutia uviedla, že išla preskúmať iba to, či bola splnená druhá podmienka uvedená v článku 239 CKS, ktorá sa týka absencie podvodného konania alebo nedbanlivosti.
- 31 V odôvodnení 39 napadnutého rozhodnutia Komisia navyše pripomenula, že Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136), usúdil, že bolo potrebné uviesť, že Komisia sa v rámci obrany domnievala, že spôsob, akým žalobkyňa získala právo na používanie dovozných certifikátov bol „protiprávny“, lebo odporuje článku 21 ods. 2 druhému pododseku nariadenia č. 2362/98, ktorý zakazuje akýkoľvek prevod práv vyplývajúcich z dovozného certifikátu z netradičného dovozcu na tradičného dovozcu. Všeobecný súd ďalej uviedol, že v tejto súvislosti bolo potrebné konštatovať, že prvé rozhodnutie v rozsahu, v akom ním bolo zamietnuté odpustenie dovozného cla, nevychádzalo z protiprávnosti spôsobu získania práva na používanie dovozných certifikátov, ale z hrubej nedbanlivosti žalobkyne. Všeobecný súd na základe toho dospel k záveru, že tvrdenie Komisie v prejednávanej veci nemohlo mať preto vplyv na dôvodnosť zamietnutia odpustenia dovozného cla. Komisia v tom istom odôvodnení napadnutého rozhodnutia z toho vyvodila záver, že mala v rámci tohto nového rozhodnutia preskúmať, či bol spôsob, ktorý uplatnila žalobkyňa na účely používania dovozných certifikátov, zákonný vzhľadom na skutočnosť, že článok 21 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 2362/98 zakazuje akýkoľvek prevod práv vyplývajúcich z dovozného certifikátu z netradičného dovozcu na tradičného dovozcu. Ďalej uviedla, že musela takisto opätovne preskúmať dôvody umožňujúce určiť, či nedošlo k podvodnému úmyslu alebo nedbanlivosti.
- 32 Komisia v odôvodneniach 49 a 50 napadnutého rozhodnutia usúdila, že hoci skutočnosti uvedené v spise neboli dostatočné na preukázanie nedostatku obozretnosti, pokiaľ ide o certifikáty tradičných dovozcov, ktoré nadobudla žalobkyňa, v súvislosti s certifikátmi netradičných dovozcov malo byť samotné preskúmanie certifikátov dostatočné na to, aby dospela k záveru, že žalobkyňa nemohla využiť práva vyplývajúce z týchto certifikátov, pretože takéto využitie by bolo v rozpore s článkom 21 ods. 2 druhým pododsekom nariadenia č. 2362/98.
- 33 V odôvodnení 60 napadnutého rozhodnutia Komisia preto jednak rozhodla, že žalobkyňa, ktorá je tradičným dovozcom, tým, že využila práva nových dovozcov, nedodržala zákaz uvedený v článku 21 ods. 2 druhom pododseku nariadenia č. 2362/98, a jednak že na základe článku 239 CKS neexistoval dôvod na odpustenie cla vo výške 2 996 007,20 eura týkajúceho sa certifikátov netradičných dovozcov, ktoré žalobkyňa používala v období od 1. januára do 8. novembra 1999.
- 34 Napokon v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia Komisia spresnila, že ustanovenia článku 1 ods. 1 a 2 prvého rozhodnutia by mali zostať účinné, pretože neboli ani spochybnené, ani zrušené rozsudkom z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136).

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 35 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 23. marca 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

36 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- rozhodol, že článok 909 nariadenia č. 2454/93 vyvoláva vo vzťahu k žalobkyni plné účinky v nadväznosti na rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), takže má nárok na úplné odpustenie colného dlhu, ako aj úrokov a výdavkov, ktoré s ním priamo alebo nepriamo súvisia,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

37 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

38 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza päť žalobných dôvodov. Prvý a druhý žalobný dôvod sa zakladajú na porušení článkov 907 a 909 nariadenia č. 2454/93, ako aj článku 41 Charty základných práv Európskej únie. Tretí žalobný dôvod, uvedený subsidiárne, sa zakladá na porušení zásady riadnej správy vecí verejných. Štvrtý žalobný dôvod, uvedený tiež subsidiárne, sa zakladá na zneužití právomoci a piaty žalobný dôvod, uvedený rovnako subsidiárne, sa zakladá na nesprávnom výklade regulačného rámca týkajúceho sa organizácie trhu s banánmi a na porušení zásady rovnosti.

O prípustnosti

O prvej časti žalobných návrhov smerujúcej k zrušeniu napadnutého rozhodnutia

39 Komisia bez toho, aby vzniesla námietku neprípustnosti, tvrdí, že žaloba je prípustná, len pokiaľ ide o článok 1 ods. 4 napadnutého rozhodnutia. Na jednej strane zastáva názor, že žaloba je neprípustná, pokiaľ ide o článok 1 ods. 1 a 2 napadnutého rozhodnutia, pretože tieto dve ustanovenia iba potvrdzujú článok 1 ods. 1 a 2 prvého rozhodnutia. V tejto súvislosti uvádza, že tieto dve ustanovenia sú identické, neobsahujú nové skutočnosti a nepredchádzalo im nové preskúmanie situácie žalobkyne. Na druhej strane uvádza, že vzhľadom na to, že článkom 1 ods. 3 napadnutého rozhodnutia bol v prospech žalobkyne zmenený článok 1 ods. 3 prvého rozhodnutia, toto ustanovenie jej nebolo vytýkané a nemožno ho preto napadnúť žalobou.

40 Žalobkyňa naproti tomu uvádza, že žaloba právom smeruje proti napadnutému rozhodnutiu v celom jeho rozsahu, keďže toto rozhodnutie je protiprávne z dôvodu, že predstavuje rozhodnutie prijaté na základe článkov 907 a 909 nariadenia č. 2454/93 a lehota na prijatie takýchto rozhodnutí už uplynula v čase prijatia tohto rozhodnutia.

41 Treba pripomenúť, že prípustnosť žaloby o neplatnosť podanej fyzickou alebo právnickou osobou je podmienená tým, že táto osoba preukáže záujem na zrušení napadnutého aktu. Podľa ustálenej judikatúry sú aktmi, ktoré možno napadnúť žalobou o neplatnosť, jedine akty spôsobujúce záväzné právne účinky takej povahy, že ovplyvňujú záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie. Pri určovaní, či akt alebo rozhodnutie vyvoláva právne záväzné účinky, je pritom potrebné vziať do úvahy jeho podstatu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2000, Coca-Cola/Komisia, T-125/97 a T-127/97, EU:T:2000:84, bod 77 a citovanú judikatúru).

- 42 V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala, v čom článok 1 ods. 1 až 3 napadnutého rozhodnutia nepriaznivo zmenil jej situáciu. Odseky 1 a 2, ktoré v súvislosti s dotknutým clom preberajú znenie článku 1 ods. 1 a 2 prvého rozhodnutia bez toho, aby bola v tejto súvislosti vykonaná nová analýza, nemenia predchádzajúcu situáciu žalobkyne, pričom odsek 3 mení jej situáciu priaznivo v rozsahu, v akom jej priznáva odpustenie dovozného cla v sume 632 241,28 eura, ktorá zodpovedá tradičným certifikátom. Nezdá sa teda, že by mala žalobkyňa záujem na konaní proti týmto ustanoveniam, takže žaloba smerujúca proti nim je neprípustná.
- 43 Naproti tomu, keďže článkom 1 ods. 4 napadnutého rozhodnutia sa zamietá odpustenie cla voči žalobkyni v nadväznosti na nové preskúmanie a nepriaznivo sa teda mení jej situácia, žaloba o neplatnosť je prípustná v rozsahu, v akom smeruje proti tomuto ustanoveniu.

O druhej časti žalobných návrhov smerujúcej k tomu, aby Všeobecný súd určil, že článok 909 nariadenia č. 2454/93 vyvolal vo vzťahu k žalobkyni plné účinky v nadväznosti na rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136)

- 44 Treba konštatovať, že v konaniach pred súdmi Európskej únie neexistuje nijaký právny prostriedok, ktorý by umožňoval súdu zaujať stanovisko prostredníctvom všeobecného alebo zásadného vyhlásenia (rozsudok z 15. decembra 2005, Infront WM/Komisía, T-33/01, EU:T:2005:461, bod 171; uznesenia z 3. septembra 2008, Cofra/Komisía, T-477/07, neuvverejnené, EU:T:2008:307, bod 21, a z 24. mája 2011, Nuova Agricast/Komisía, T-373/08, neuvverejnené, EU:T:2011:237, bod 46).
- 45 V dôsledku toho musí byť táto časť žalobných návrhov zamietnutá.

O veci samej

- 46 Treba uviesť, že žalobkyňa v argumentácii uvedenej na podporu svojich prvých štyroch žalobných dôvodov v podstate spochybňuje spôsob, akým Komisía vykonala rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136). Po prvé žalobkyňa sa domnieva, že nebolo potrebné nijaké nové rozhodnutie. Po druhé za predpokladu, že by takéto rozhodnutie mohlo byť prijaté, sa domnieva, že malo byť prijaté v lehote, ktorá nemala prekročiť pôvodnú prekluzívnu lehotu deviatich mesiacov stanovenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93. Po tretie sa domnieva, že za predpokladu, že by Komisía disponovala primeranou lehotou na vykonanie rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136), táto lehota nemohla v nijakom prípade prekročiť novú prekluzívnu lehotu deviatich mesiacov stanovenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93. Napokon po štvrté žalobkyňa tvrdí, že v dôsledku čiastočného zrušenia prvého rozhodnutia Komisía nezískala novú a plnú rozhodovaciu právomoc na účely uskutočnenia nového prešetrovania a prijatia nového rozhodnutia, ktoré sa navyše zakladá na dôvodoch, ktoré už preskúmal Všeobecný súd.
- 47 Komisía spochybňuje dôvodnosť prvých štyroch žalobných dôvodov.
- 48 Podľa ustálenej judikatúry na dosiahnutie súladu s rozsudkom o zrušení a jeho úplné vykonanie je dotknutá inštitúcia povinná dodržať nielen výrok rozsudku, ale aj dôvody, ktoré viedli k tomuto výroku a o ktoré sa tento výrok bezpodmienečne opiera, v tom zmysle, že sú nevyhnutné na určenie presného zmyslu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku. Práve tieto dôvody totiž jednak presne identifikujú ustanovenie považované za nezákonné a jednak presne vysvetľujú dôvody nezákonnosti konštatovanej vo výroku, pričom dotknutá inštitúcia na ne musí prihliadnúť pri nahrádzaní zrušeného aktu (rozsudky z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisía, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 27, a zo 6. marca 2003, Interporc/Komisía, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 29).

- 49 Článok 266 ZFEÚ však ukladá inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, povinnosť len v hraniciach toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie vykonania rozsudku o zrušení. V tomto zmysle toto ustanovenie ukladá dotknutej inštitúcii povinnosť vyhnúť sa tomu, aby akt, ktorý má nahradiť zrušený akt, obsahoval rovnaké nezrovnalosti ako nezrovnalosti identifikované v uvedenom rozsudku (rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisía, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 30). Inštitúcie však disponujú širokou mierou voľnej úvahy pri výbere prostriedkov, ktoré musia uplatniť s cieľom vyvodiť dôsledky z rozsudku o zrušení alebo neplatnosti, pričom platí, že tieto prostriedky musia byť zlučiteľné s výrokom dotknutého rozsudku a dôvodmi, na ktorých je založený (rozsudok z 28. januára 2016, CM Eurologistik a GLS, C-283/14 a C-284/14, EU:C:2016:57, bod 76).
- 50 Navyše treba pripomenúť, že zrušenie aktu Únie nemá nevyhnutne vplyv na jeho prípravné akty (rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 73).
- 51 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že povinnosť inštitúcie Únie vykonať rozsudok o zrušení vydaný súdom Únie vyplýva z článku 266 ZFEÚ. Súdny dvor uznal, že na toto vykonanie je potrebný určitý počet správnych opatrení a nemožno k nemu obvykle pristúpiť okamžite, pričom inštitúcia disponuje primeranou lehotou, aby dosiahla súlad s rozsudkom, ktorým bolo zrušené jedno z jej rozhodnutí (rozsudok z 19. marca 1997, Oliveira/Komisía, T-73/95, EU:T:1997:39, bod 41; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 12. januára 1984, Turner/Komisía, 266/82, EU:C:1984:3, body 5 a 6). Primeranosť dĺžky správneho konania sa posudzuje v závislosti od konkrétnych okolností každej veci, predovšetkým od kontextu, v ktorom sa nachádza, jednotlivých štádií konania, ktoré nasledovali, zložitosti veci, ako aj jej významu pre jednotlivé dotknuté osoby (rozsudok z 15. júla 2004, Španielsko/Komisía, C-501/00, EU:C:2004:438, bod 53). Navyše to, či bola lehota, v ktorej bol vykonaný rozsudok o zrušení, primeraná, treba posúdiť tiež v každom jednotlivom prípade. Primeranosť tejto lehoty závisí od povahy opatrení, ktoré majú byť prijaté, ako aj od okolností každého prípadu. V dôsledku toho treba zohľadniť jednotlivé fázy rozhodovacieho procesu (rozsudok z 19. marca 1997, Oliveira/Komisía, T-73/95, EU:T:1997:39, bod 45).
- 52 Napokon treba zdôrazniť, že okrem prípadu, keď by konštatovaná protiprávnosť viedla k neplatnosti celého konania, dotknuté inštitúcie môžu na účely prijatia aktu, ktorý nahradí predchádzajúci akt, ktorý bol zrušený alebo vyhlásený za neplatný, opätovne začať konanie v štádiu, v ktorom k tejto protiprávnosti došlo (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2007, Taliansko/Komisía, C-417/06 P, neuvverejnený, EU:C:2007:733, bod 52 a citovanú judikatúru).
- 53 Práve vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať prvé štyri žalobné dôvody, pričom treba začať s argumentáciou uvedenou v rámci prvého, druhého a štvrtého žalobného dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne.

O prvom, druhom a štvrtom žalobnom dôvode, ktoré sa zakladajú na porušení článkov 907 a 909 nariadenia č. 2454/93, článku 41 Charty základných práv Európskej únie a na zneužití právomoci

- 54 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobkyňa v tejto žalobe spochybňuje rozhodnutie, ktoré prijala Komisia, aby nahradila prvé rozhodnutie týkajúce sa žiadosti o odpustenie dovozného cla, ktoré bolo čiastočne zrušené rozsudkom z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisía (T-324/10, EU:T:2013:136), z dôvodu, že skutočnosti, o ktoré sa Komisia opierala vo svojom rozhodnutí, nepreukazovali nedostatok obozretnosti žalobkyne.
- 55 V dôsledku toho bola Komisia povinná opätovne preskúmať skutočnosti uvedené v spise a v súvislosti so žiadosťou o odpustenie cla prijať nové rozhodnutie, ktoré bolo zrušené s cieľom odstrániť konštatovanú protiprávnosť (pozri analogicky rozsudok z 19. marca 1997, Oliveira/Komisía, T-73/95, EU:T:1997:39, bod 32).

- 56 Komisia tak musela zohľadniť všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré boli dostupné v čase prijatia aktu. Povinnosť Komisie pripraviť rozhodnutie so všetkou náležitou starostlivosťou a rozhodnúť na základe všetkých údajov, ktoré by mohli mať vplyv na výsledok, vyplýva najmä zo zásady riadnej správy vecí verejných, zásady zákonnosti a zásady rovnosti zaobchádzania. Za týchto okolností a na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nemožno Komisii vytýkať, že usúdila, že bolo potrebné opätovne vykonať prešetrovanie a doplniť spis (pozri analogicky rozsudok z 19. marca 1997, Oliveira/Komisia, T-73/95, EU:T:1997:39, bod 32).
- 57 Navyše treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého za predpokladu, že Komisia bola oprávnená prijať nové rozhodnutie, toto rozhodnutie sa malo v podstate obmedziť na opatrenia nevyhnutné na vykonanie rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), a nemohlo sa vôbec zakladať na dôvode nedodržania článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98, ktorý už bol prejednaný.
- 58 V tejto súvislosti treba konštatovať, že tento dôvod nebol uvedený v odôvodnení prvého rozhodnutia a že v dôsledku toho nebol preskúmaný Všeobecným súdom vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136). Hoci otázka nedodržania článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98 bola totiž uvedená Komisiou v jej vyjadrení k žalobe vo vyššie uvedenej veci, Všeobecný súd v bodoch 90 a 91 tohto rozsudku konštatoval, že prvé rozhodnutie sa nezakladalo na tejto otázke, v dôsledku čoho nemohlo tvrdenie Komisie ovplyvniť dôvodnosť zamietnutia odpustenia dovozného cla. V dôsledku toho, hoci otázku nedodržania článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98 spomenul Všeobecný súd v bode 90 rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), nebola táto otázka vyriešená vo veci samej.
- 59 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Komisia v podstate mohla alebo v každom prípade mala uviesť dôvod týkajúci sa nedodržania článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98, keďže tento dôvod bol známy už v čase prijatia prvého rozhodnutia, treba usúdiť, že samotný dôvod týkajúci sa hrubej nedbanlivosti žalobkyne, ktorý uviedla Komisia v prvom rozhodnutí, teoreticky stačil na odôvodnenie zamietnutia odpustenia dovozného cla. Komisia totiž môže uviesť dôvod, ktorý považuje za najrelevantnejší na účely odôvodnenia svojho rozhodnutia, bez toho, aby jej prípadné pochybenie pri výbere tohto dôvodu bránilo uviesť neskôr dôvod, ktorý mohla uviesť v rámci prvého rozhodnutia (pozri analogicky rozsudok zo 14. septembra 2016, National Iranian Tanker Company/Rada, T-207/15, neuverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2016:471, bod 54).
- 60 V dôsledku toho bez toho, aby tým bolo dotknuté preskúmanie dôvodnosti dôvodu uvedeného v napadnutom rozhodnutí, a to konkrétne dôvodu týkajúceho sa nedodržania článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98, na ktorý sa vzťahuje piaty žalobný dôvod, treba prijať záver, že Komisia sa mohla oprieť o dôvod založený na nedodržaní tohto ustanovenia na účely zamietnutia odpustenia dovozného cla v napadnutom rozhodnutí. Napokon treba zdôrazniť, že skutočnosť, že tento dôvod nebol uvedený v rámci prvého rozhodnutia, nebránila tomu, aby ho Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, pretože podľa ustálenej judikatúry sa autor zrušeného aktu môže vo svojom novom rozhodnutí odvolávať na iné dôvody, ako sú tie, na ktorých založil svoje prvé rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisia, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 125 a citovanú judikatúru).
- 61 Pokiaľ ide o výhradu, prostredníctvom ktorej žalobkyňa Komisii vytýka, že usúdila, že na základe konštatovania nezákonnosti prvého rozhodnutia v odôvodnení rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), mohla túto nezákonnosť odstrániť v rozhodnutí, ktoré malo v primeranej lehote nahradiť prvé rozhodnutie, treba túto výhradu zamietnuť. Je totiž potrebné konštatovať, že takáto lehota je v plnom rozsahu v súlade s ustálenou judikatúrou uvedenou v bode 51 vyššie.

- 62 Rovnako treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého v nadväznosti na čiastočné zrušenie prvého rozhodnutia s účinkom *ex tunc* mala Komisia v podstate iba päť dní na prijatie rozhodnutia v súvislosti s jej žiadosťou o odpustenie, aby dodržala prekluzívnu lehotu deviatich mesiacov stanovenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93. Ako správne tvrdí Komisia, lehotu deviatich mesiacov stanovenú v tomto ustanovení nemožno uplatniť v rámci konania, ktoré bolo opätovne začaté na základe článku 266 ZFEÚ.
- 63 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené v bode 52 vyššie, v prípade protiprávnosti, ku ktorej došlo počas prešetrovania, musia mať dotknuté inštitúcie totiž možnosť opätovne začať konanie v štádiu prešetrovania, v ktorom došlo k protiprávnosti, alebo začať nové konanie v prípade, že konštatovaná protiprávnosť viedla k neplatnosti celého konania. Z článku 907 nariadenia č. 2454/93 nepochybne vyplýva, že rozhodnutie, ktorým sa stanovuje buď to, že preskúmaná osobitná situácia odôvodňuje vrátenie alebo odpustenie, alebo to, že táto situácia to neodôvodňuje, musí byť prijaté v lehote deviatich mesiacov. Treba však konštatovať, že uvedený článok 907 sa týka iba pôvodného konania, a nie konaní, ktoré boli opätovne začaté v dôsledku rozsudku o zrušení. Z toho vyplýva, že keďže konanie, o ktoré ide v prejednávanej veci, bolo opätovne začaté, lehota deviatich mesiacov stanovená v prípade pôvodného konania sa naň nevzťahuje (pozri analogicky rozsudok z 28. januára 2016, CM Eurologistik a GLS, C-283/14 a C-284/14, EU:C:2016:57, body 57 až 61). Je teda potrebné zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia poprela účinok *ex tunc* rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisnia (T-324/10, EU:T:2013:136), keď usúdila, že disponovala primeranou lehotou na odstránenie protiprávnosti, ktorá bola v tomto rozsudku konštatovaná, a nie lehotou piatich dní, aby dodržala pôvodnú lehotu deviatich mesiacov uvedenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93.
- 64 Napokon tvrdenie, podľa ktorého boli opakované žiadosti, ktoré adresovala Komisia belgickým orgánom, v podstate úplne nadbytočné a ich účelom bolo iba bezdôvodne pozastaviť lehotu stanovenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93, musí byť zamietnuté. Nemožno totiž oprávnene tvrdiť, že Komisia by zasielala belgickým orgánom žiadosti s jediným cieľom, a to pozastaviť uvedenú lehotu, pretože táto lehota sa nemala vôbec uplatniť.
- 65 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba prvý, druhý a štvrtý žalobný dôvod zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení riadnej správy vecí verejných

- 66 Žalobkyňa týmto žalobným dôvodom Komisii v podstate vytýka, že v odôvodnení 32 napadnutého rozhodnutia usúdila, že primeraná lehota stanovená v článku 266 ZFEÚ mohla byť bez obmedzenia dlhšia než lehota deviatich mesiacov stanovená v článku 907 nariadenia č. 2454/93 a že okrem toho dôsledok vyplývajúci z uplynutia tejto lehoty stanovený v článku 909 toho istého nariadenia sa na žalobkyňu viac nevzťahoval. Domnieva sa, že za predpokladu, že by Komisia disponovala primeranou lehotou na vykonanie rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisnia (T-324/10, EU:T:2013:136), táto lehota nemohla v nijakom prípade prekročiť novú prekluzívnu lehotu deviatich mesiacov stanovenú v článku 907 nariadenia č. 2454/93. Zastáva preto názor, že aj keby Komisia disponovala lehotou deviatich mesiacov na prijatie rozhodnutia po vydaní rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisnia (T-324/10, EU:T:2013:136), táto lehota by vzhľadom na jednotlivé pozastavenia v dôsledku žiadostí Komisie o informácie uplynula 11. júna 2015.
- 67 Navyše žalobkyňa Komisii vytýka, že porušila zásadu právnej istoty, keďže sa najskôr, ako aj počas rozhodovacieho postupu, ktorý predchádzal prijatiu napadnutého rozhodnutia, sústavne odvolávala na uplatnenie lehoty stanovenej v článku 907 nariadenia č. 2454/93 v spojení s článkom 909 tohto nariadenia, a následne keď táto nová údajne neexistujúca a neprávom predĺžená lehota uplynula tvrdila, že jedinou uplatniteľnou lehotou bola primeraná lehota vyplývajúca z článku 266 ZFEÚ.
- 68 Komisia spochybňuje dôvodnosť tohto žalobného dôvodu.

- 69 Po prvé Komisia tvrdí, že nie je potrebné odvolávať sa na článok 907 nariadenia č. 2454/93 s cieľom určiť lehotu, ktorú mala na prijatie nového rozhodnutia po vydaní rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), pretože ani toto ustanovenie, ani článok 909 nariadenia č. 2454/93 neboli uplatniteľné v rámci postupu podľa článku 266 ZFEÚ. Po druhé tvrdí, že nemožno vylúčiť, že primeraná lehota by mohla byť dlhšia než lehota stanovená v článkoch 907 a 909 nariadenia č. 2454/93. Po tretie sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie predstavuje primerané opatrenie na to, aby bola protiprávnosť, ktorú konštatoval Všeobecný súd v súvislosti s prvým rozhodnutím vzhľadom na okolnosti tejto veci, odstránená v primeranej lehote. V tomto ohľade tvrdí, že väčšia časť časového úseku, ktorý sa ukázal byť nevyhnutný na prijatie napadnutého rozhodnutia, bola spôsobená tým, že belgické colné orgány neodpovedali na žiadosť Komisie napriek viacerým pripomenutiam, ako aj skutočnosťou, že tieto orgány disponovali výlučnou právomocou rozhodnúť o colnom dlhu. Okrem toho Komisia tiež uvádza, že pred prijatím svojho rozhodnutia vypočula žalobkyňu, ako aj skupinu odborníkov zloženú zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorá sa stretla 21. septembra 2015 na účely preskúmania veci.
- 70 Po štvrté Komisia zdôrazňuje, že ak by sa aj preukázalo, že konala nad rámec primeranej lehoty, nemalo by to vôbec viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Na jednej strane žalobkyňa totiž netvrdí, že by jej v dôsledku uplynutia lehoty bola spôsobená ujma a bolo porušené jej právo na obhajobu. Komisia pripomína, že časť oneskorenia bola spôsobená najmä tým, že sa domnievala, že pred prijatím svojho rozhodnutia musí vypočuť žalobkyňu, aby bolo v celom rozsahu zachované jej právo na obhajobu. Na druhej strane sa domnieva, že nedodržanie takého procesného pravidla, akým je pravidlo o primeranej lehote, nemôže v prejednávanej veci predstavovať porušenie základného procesného ustanovenia, keďže aj v prípade, ak by k takémuto porušeniu nedošlo, obsah napadnutého rozhodnutia by nebol odlišný.
- 71 Na úvod treba pripomenúť, že v nadväznosti na rozsudok z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), ktorým bolo sčasti zrušené prvé rozhodnutie, nebol článok 907 nariadenia č. 2454/93 už uplatniteľný v rámci konania, ktoré bolo opätovne začaté na účely prijatia napadnutého rozhodnutia, ktoré malo nahradiť prvé rozhodnutie, keďže podľa judikatúry bola uplatniteľná iba primeraná lehota (pozri bod 63 vyššie).
- 72 Zdá sa však, ako tvrdí žalobkyňa, že z okolností prejednávanej veci vyplýva, že primeraná lehota bola prekročená.
- 73 Na účely preskúmania dodržania primeranej lehoty je príslušnou lehotou v prejednávanej veci lehota, ktorá uplynula od vyhlásenia rozsudku o zrušení, t. j. od 19. marca 2013, do dňa prijatia napadnutého rozhodnutia, t. j. do 20. januára 2016, a to konkrétne lehota 34 mesiacov, teda viac ako dva a pol roka. Konkrétnejšie Komisia práve päť mesiacov po vyhlásení rozsudku o zrušení, t. j. 21. augusta 2013, ktorý je dňom, keď zaslala belgickým orgánom prvú žiadosť o doplňujúce informácie, začala s rekonštrukciou a preskúmaním spisu, ktoré 29 mesiacov po tom, čo jej belgické colné orgány poskytli požadované informácie, viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia.
- 74 S cieľom odôvodniť túto lehotu Komisia jednak tvrdí, že väčšia časť časového úseku, ktorý sa ukázal byť nevyhnutný na prijatie napadnutého rozhodnutia, bola spôsobená tým, že belgické colné orgány neodpovedali na jej žiadosť napriek viacerým pripomenutiam, a jednak tým, že pred prijatím svojho rozhodnutia vypočula 21. septembra 2015 žalobkyňu, ako aj skupinu odborníkov zloženú zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorá sa stretla na účely preskúmania veci.
- 75 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že aj za predpokladu, že by v dôsledku žiadostí o informácie, ktoré Komisia zaslala belgickým colným orgánom, došlo k pozastaveniu lehoty deviatich mesiacov, čo nemôže byť tento prípad, pretože mechanizmus stanovený v článku 907 nariadenia č. 2454/93 sa nemohol opätovne uplatňovať, medzi odpoveďou týchto orgánov a prijatím napadnutého rozhodnutia uplynulo viac ako desať mesiacov.

- 76 V prejednávanej veci treba usúdiť, že nijaké opatrenie, ktoré má prijať alebo prijala Komisia, nemôže odôvodniť uplynutie takejto lehoty. Je pravda, že rozsudkom z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisnia (T-324/10, EU:T:2013:136), bola Komisii uložená povinnosť preskúmať skutočnosti uvedené v spise (pozri bod 55 vyššie). Je však potrebné konštatovať, ako tvrdí aj žalobkyňa, že sa vôbec nezdá, že by Komisia v nadväznosti na tento rozsudok založila nový spis alebo by *a fortiori* doložila, či odhalila nové skutočnosti.
- 77 Navyše treba zdôrazniť, že Komisia už dobre poznala spis. Ako vyplýva najmä z porovnania prvého rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia, ktorých zhrnutia skutkových okolností sú v celom rozsahu totožné, práca Komisie spočívala jednak v tom, aby nedbanlivosť žalobkyne nebola založená na spôsobe, akým jej boli vydané dovozné certifikáty, ale na tom, že žalobkyňa použila certifikáty určené pre netradičných dovozcov, čo bolo podľa článku 21 ods. 2 nariadenia č. 2362/98 jednoznačne zakázané, a jednak v tom, aby určila rozdiel medzi sumami, ktoré zodpovedajú certifikátom tradičných dovozcov, a sumami, ktoré zodpovedajú certifikátom netradičných dovozcov. Komisia na pojednávaní tvrdila, že zásadný bod jej preskúmania spisu spočíval v určení tohto rozdielu, ktorý jej pred prijatím napadnutého rozhodnutia nebol oznámený a ktorý nemohla určiť na základe informácií, ktoré jej poskytli belgické colné orgány.
- 78 Nezdá sa však a Komisia to vôbec netvrdila, že by opätovne preskúmala celý spis. Vo svojich písomných podaniach na jednej strane najmä uviedla, že po vydaní rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Commission (T-324/10, EU:T:2013:136), „mohla iba preskúmať, či sa dovozca nedopustil podvodného úmyslu alebo hrubej nedbanlivosti v súlade s druhou podmienkou podľa článku 239 CKS“, a na druhej strane, že „keďže [v tom istom rozsudku] nebolo spochybnené, že išlo o osobitnú situáciu, bolo potrebné iba zistiť, či sa žalobkyňa dopustila podvodného úmyslu alebo hrubej nedbanlivosti“.
- 79 Vo svetle uvedeného treba teda prijať záver, že vzhľadom na povahu opatrení, ktoré mali byť prijaté, ako aj okolnosti prípadu Komisia nedodržala primeranú lehotu pri vedení konania pred prijatím napadnutého rozhodnutia.
- 80 Komisia však počas písomnej a ústnej časti konania tvrdila, že táto okolnosť nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by kratšia lehota viedla k odlišnému rozhodnutiu, než je to, ktoré Komisia prijala, a nepreukázala ani existenciu porušenia svojho práva na obhajobu v dôsledku neprimeranej dĺžky správneho konania (pozri bod 70 vyššie).
- 81 V tejto súvislosti treba uviesť, že z ustálenej judikatúry skutočne vyplýva, že porušenie zásady primeranej lehoty odôvodňuje zrušenie rozhodnutia prijatého v správnom konaní len vtedy, ak zároveň porušuje právo na obhajobu dotknutej osoby. Ak sa totiž nepreukáže, že neprimerane dlhá lehota mala vplyv na možnosť dotknutých osôb účinne sa brániť, nedodržanie zásady primeranej lehoty nemá vplyv na platnosť správneho konania (pozri rozsudok z 13. decembra 2016, Al-Ghabra/Komisnia, T-248/13, EU:T:2016:721, bod 62 a citovanú judikatúru).
- 82 Rovnako treba pripomenúť, že porušenie zásady dodržania primeranej lehoty vo všeobecnosti neodôvodňuje zrušenie rozhodnutia prijatého v správnom konaní. Nedodržanie zásady primeranej lehoty má totiž vplyv na platnosť správneho konania iba v prípade, pokiaľ sa nadmerná dĺžka tohto konania môže prejaviť v samotnom obsahu rozhodnutia prijatého na jeho záver (pozri rozsudok zo 7. júna 2013, Taliansko/Komisnia, T-267/07, EU:T:2013:305, bod 80 a citovanú judikatúru).
- 83 V prejednávanej veci na účely rozhodnutia o otázke, či prekročenie primeranej lehoty môže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, treba najmä poukázať na procesné ustanovenia v oblasti odpustenia cla, ktoré sú prejednávanom prípade relevantné, a to články 235 až 239 CKS a články 878 až 909 nariadenia č. 2454/93.

- 84 Podľa týchto ustanovení každé odpustenie dovozného cla musí byť predmetom osobitnej žiadosti dotknutej osoby (článok 878 ods. 1 nariadenia č. 2454/93). Túto žiadosť treba predložiť príslušnému colnému orgánu (článok 879 ods. 1 nariadenia č. 2454/93). Ak má príslušný colný orgán k dispozícii všetky potrebné skutočnosti, prijme písomné rozhodnutie o žiadosti o odpustenie (článok 886 ods. 1 nariadenia č. 2454/93).
- 85 Ak však colný orgán nemôže prijať rozhodnutie na základe článku 899 a nasl. nariadenia č. 2454/93, v ktorých sú vymedzené určité situácie, keď môže alebo nemôže byť priznané odpustenie, a „žiadosť je podporená dôkazom, ktorý by mohol vytvárať osobitnú situáciu vyplývajúcu z okolností, za ktorých nie je možné pripísať dotknutej osobe žiaden podvodný úmysel a ani zrejmu nedbanlivosť“, členský štát, ku ktorému tento orgán patrí, postúpi prípad Komisii (článok 905 ods. 1 nariadenia č. 2454/93). Spis predložený Komisii musí obsahovať všetky skutočnosti potrebné na preskúmanie daného prípadu (článok 905 ods. 3 nariadenia č. 2454/93). V lehote 15 dní po prijatí spisu Komisia pošle členským štátom jeho kópiu (článok 906 prvý odsek nariadenia č. 2454/93). Článok 906a nariadenia č. 2454/93 spresňuje, že keď Komisia zamýšľa prijať rozhodnutie v neprospech žiadateľa o vrátenie alebo odpustenie cla, oznámi mu svoje námietky písomne, spolu so všetkými dokumentmi, na ktorých tieto námietky zakladá, pričom žiadateľ má k dispozícii lehotu jedného mesiaca, aby vyjadril svoje stanovisko.
- 86 Následne po konzultácii so skupinou odborníkov zloženou zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorá zasadá v rámci colného výboru s cieľom posúdiť daný prípad, Komisia rozhodne, či posudzovaná osobitná situácia odôvodňuje alebo neodôvodňuje odpustenie cla (článok 907 prvý odsek nariadenia č. 2454/93). Toto rozhodnutie musí byť prijaté v lehote deviatich mesiacov odo dňa, keď Komisia prijala od členského štátu spis (článok 907 druhý odsek toho istého nariadenia), a musí byť čo najskôr oznámené príslušnému členskému štátu (článok 908 ods. 1 toho istého nariadenia). Práve na základe tohto rozhodnutia Komisie musí orgán prijímajúci rozhodnutie rozhodnúť o žiadosti o odpustenie cla, ktorá mu bola predložená (článok 908 ods. 2 nariadenia č. 2454/93).
- 87 Ak Komisia dospeje k názoru, že je potrebné vyžiadať od členského štátu doplňujúce informácie na účely prijatia rozhodnutia, lehota deviatich mesiacov sa predĺži o dobu, ktorá uplynie medzi dátumom, keď Komisia odoslala svoju žiadosť o doplňujúce informácie, a dátumom, keď tieto informácie získala. Osobe žiadajúcej o vrátenie alebo odpustenie sa takéto predĺženie oznámi (článok 907 tretí odsek nariadenia č. 2454/93). Ak Komisia oznámi osobe, ktorá žiada o vrátenie alebo odpustenie, svoje námietky v súlade s článkom 906a, lehota deviatich mesiacov sa predĺži o jeden mesiac.
- 88 Podľa článku 909 nariadenia č. 2454/93, ak Komisia neprijme rozhodnutie v lehote deviatich mesiacov stanovenej v článku 907 tohto nariadenia, vnútroštátny colný orgán schváli žiadosť o vrátenie alebo odpustenie.
- 89 Z uvedených ustanovení vyplýva, že cieľom nariadenia č. 2454/93 je najmä spresniť niektoré pravidlá na účely väčšej právnej istoty v rámci ich uplatňovania, ako to vyplýva z jeho odôvodnení, a že toto nariadenie stanovilo striktné lehoty, ktoré musí dodržať tak žiadateľ, ako aj Komisia na účely vybavenia žiadosti o odpustenie dovozného cla.
- 90 Z článku 907 nariadenia č. 2454/93 vyplýva, že hoci môže byť lehota deviatich mesiacov, ktorú má Komisia na prijatie svojho rozhodnutia, za určitých podmienok pozastavená, rozhodnutie o žiadosti o odpustenie cla musí byť prijaté v lehote stanovenej v článku 907 druhom odseku nariadenia č. 2454/93, pričom je spresnené, že absencia odpovede v tejto lehote nutne znamená schválenie žiadosti príslušným colným orgánom podľa článku 909 toho istého nariadenia.
- 91 V prejednávanej veci, hoci Komisia konala v rámci nariadenia č. 2454/93, treba uviesť, že to, že jej rozhodnutie bolo prijaté po uplynutí prekluzívnej lehoty deviatich mesiacov, stanovenej v článku 907 toho istého nariadenia, a to aj vrátane pozastavení, malo za následok schválenie žiadosti žalobkyne zo strany colného orgánu.

- 92 Za okolnosti prejednávanej veci je nepochybne pravda, že zavedený systém, a to konkrétne lehota deviatich mesiacov stanovená v článku 907 nariadenia č. 2454/93, sa v rámci konania začatého na základe článku 266 ZFEÚ už na Komisiu nevzťahoval (pozri body 63 a 71 vyššie). Nič to však nemení na tom, že Komisia sa tým, že prijala napadnuté rozhodnutie bez toho, aby dodržala primeranú lehotu, zbavila záruk stanovených nariadením č. 2454/93, pričom žalobkyňu zbavila potrebného účinku tohto nariadenia, možnosti získať rozhodnutie v stanovenej lehote, ako aj záruky získať priaznivé rozhodnutie v prípade absencie odpovede v takýchto lehotách.
- 93 V dôsledku toho je potrebné prijať záver, že Komisia tým, že prijala napadnuté rozhodnutie 34 mesiacov po vyhlásení rozsudku z 19. marca 2013, Firma Van Parys/Komisia (T-324/10, EU:T:2013:136), porušila zásadu primeranej lehoty, čo za okolností prejednávanej veci predstavuje dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.
- 94 Vzhľadom na uvedené úvahy treba vyhovieť tretiemu žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať piaty žalobný dôvod.

O trovách

- 95 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 96 Keďže v prejednávanej veci Komisia v podstatnej časti predmetu konania nemala úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

- Článok 1 ods. 4 rozhodnutia Komisie C(2016) 95 final z 20. januára 2016, ktorým sa konštatuje, že dodatočné zapísanie dovozného cla do účtovnej evidencie je odôvodnené a že odpustenie tohto cla je vo vzťahu k jednému dlžníkovi odôvodnené, ale v osobitnom prípade iného dlžníka je odôvodnené iba sčasti a sčasti nie je odôvodnené vôbec, a ktorým sa mení rozhodnutie Komisie K(2010) 2858 v konečnom znení zo 6. mája 2010, sa zrušuje.**
- V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Firma Léon Van Parys NV.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. decembra 2017.

Podpisy